

Prædiken 1. søndag efter påske 2021

Når jeg skal forestille mig, hvordan alle de mennesker, der har været tæt på Jesus har haft det, da han døde, så kommer jeg til at tænke på forfatteren, Naja Marie Aidts bog: Hvis døden har taget noget fra dig, så giv det tilbage.

Naja Marie Aidt mistede sin 25 år gamle søn, Carl for 6 år siden i 2015.

Carl havde eksperimenteret – altså på en eller anden måde indtaget - nogle svampe og i sin "svampe-rus" var han kravlet op i et vindue og havde kastet sig ud fra 4. sal.

Det var selvfølgelig en forfærdelig tragedie! Ja, jeg kan ikke rigtigt komme i tanke om noget andet at sige til hans ulykkelige og meningsløse død.

"Jeg er blevet til en anden " sådan skriver hun om sekunderne efter, det går op for hende at Carl er død. Hun mister sit sprog, forfatteren, som lever af at skrive! Sorgen sætter sig i kroppen, som skrig.

Efter ni måneder får hun langsomt sproget tilbage og skriver så en rystende bog, som helt ned i de enkelte sætninger og i grafikken viser, hvordan døden opløser og river alt fra hinanden.

Denne bog har givet mig som læser af bogen en fornemmelse af den største sorg jeg kan forestille mig!

Naja Marie Aidt sætter ord på en smerte, der ellers er ordløs:

*"jeg går ind i brusekabinen,
jeg står i badet, jeg tænker på hans sidste grusomme bad,
det bad han tog, mens han blev psykotisk, ()
det bad, der førte til hans sidste handling,
jeg kan ikke tage et bad, jeg vil aldrig mere tage et bad,
vandet føles som syle mod huden, glasskår, pinsel."*

Da Carl er et år gammel drømmer hans mor at han dør:

*jeg vågnede
og drømmen vil ikke forlade mig*

*min søn er ved at drukne
og jeg kan ikke redde ham
hans splinternye jeg
blødt som bjørnens snude
synker i det klare vand*

Jeg forestiller mig, at både disciplene – og Jesus' mor Maria – ikke mindst – befinder sig i en tilstand, der ligner Naja Maria Aids' efter Carls død. En tilstand af håbløshed og dyb, dyb sorg.

Sådan en sorg kommer man ikke bare lige ud af. Den kan man ikke bare overvinde.

Naja Marie Aids fortæller, at der gik 9 måneder, før hun fik sit sprog, som ellers hele hendes liv har været vigtigere end næsten alt muligt andet – og *det* siger noget om, hvor lammet hun har været.

Måske er forskellen til Thomas ikke så stor? Ja – jeg ved selvfølgelig godt at Thomas ikke har mistet et barn, men han har mistet en elsket ven! Han har fået et chok over at Jesus, som skulle frelse verden i stedet endte på et kors – og fik en grusom og ubarmhjertig død!

Det skal han lige kapere! Og så kommer vennerne ellers farende og fortæller ham, at de skam har mødt Jesus. At han ikke længere er død!

Hvad skal han tro? Han har med sine egne øjne set, at Jesus først blev tortureret – pisket og fik sat en forfærdelig tornekrone på hovedet – og derefter blev korsfæstet – den værste død, som man kan forestille sig!

Og så er han ikke død alligevel...hvad skal man tro?!

Jeg kan godt forstå, at Thomas vil have beviser!

Også selvom det tyder på, at han har en lille tro!

For det er da helt ubegribeligt at Jesus kunne bryde gravens mørke og opstå fra de døde!

Det viser på den ene side, at Thomas' tro ikke er ret stor, men samtidigt er det fuldstændigt menneskeligt!

Jeg kan godt se mig selv i den samme situation! Hvis jeg virkelig prøver at forstå hvad han og hans venner har gennemlevet, så kan jeg godt forstå hans skepsis og lille tro!

Thomas er heldig. Han får syn for sagen. Han kan virkelig glæde sig – han får både troen og Jesus tilbage!

Naja Marie Aidt skal derimod lære at leve videre her i verden uden Carl. Det gør hun gennem sin kærlighed til ham:

*"Jeg sover med din dyne.
Jeg sover med din fine lette dyne.
Jeg kan stadig dufte din hud, din søvn.
Jeg siger til mig selv. Du er i din dyne.
Jeg siger: Du er også i din dyne.
Jeg siger: Du er."*

Amen